

10/03/2013 16:22

Bluzer i šaman

Simfonijski orkestar RTS, dirigent Bojan Sudić, solista Aleksandar Šandorov (klavir), Kolarčeva zadužbina

AUTOR: ZORICA KOJIĆ

Postoje pijanisti ovi i oni, ali retko koji među njima svojom odlukom da na scenu uopšte kroči, proizvede momentalno takvu buru elektriciteta, od koje namah ulazimo u polje nekakve drugačije izoštrenosti čula. E pa, Aleksandar Šandorov od takvih je, bez sumnje.

Sa svojim rokenrol rodoslovom od klase, udruženim u pravo Veliko drvo svog samoinventiranog klavirskog sveta, taj Yggdrasil senzibilnog kova u čijim je krošnjama pijanizam poput bića preosetljivog na sve plemenite zvučne doticaje, na potezu od bespogovorne seriozne do pametne popularne kulture, Aleksandar Šandorov u svojim probranim i baš zato dragocenim "živim" pojavama na delu, uvek inspiriše, intrigira i pruža nešto neuhvatljivo jedinstveno. Njegov nastup zato u premijernom izvođenju Koncerta za klavir i orkestar "IT!" kompozitora Ivana Brkljačića, ponovo se ispostavio kao jezgro bezmernog zračenja susreta onog "ozbiljnog" i alternativnog muzičkog Beograda. Sreća je da takvo uzbuđenje još uvek opstaje i u najnovijim vremenima.

Ovo večer u Velikoj dvorani Kolarčeve zadužbine, Simfonijski orkestar RTS pod upravom svog maestra Bojana Sudića, posvećuje pored Brkljačića još i pravim kompozitorskim gromadama - Betovenu i Šostakoviču. Startujući tako sa Prvom simfonijom C-dur op.21 Ludviga Vana, postavljenom veoma otmeno u zvuku i nijansiranog pulsa, SO RTS čini dobar izbor za ulazak u ovaj kompletni događaj, sa Betovenovom energijom dakle, koja već sama od sebe mesmerizuje zrak koncertne dvorane, podstaknuta onim svojstvenim, unikatnim naponom i vedrim elanom. Ima ovde ponajpre delikatnosti i pevljivosti suočene odmah zatim sa ubodima reske odlučnosti, što se sve okončava pobuđivanjem svih atoma materije pod uticajem ove krasne muzike, zaokružujući je u pravu životvornu sliku.

I upravo na tom podsticajnom betovenovskom fonu, Saša Šandorov od časa kada se zaputi klaviru podiže pravi zemljotres, vihor, buru, odistinsku plemensku apokalipsu džezza, vrhunaravno seznanje u neočekivano, suštu elektriku u izmeni sa blagim, magijskim dodirima klavira na način kakve pročišćene milosti. Tako će njegova lična silovita objava Ragnaroka, biti namah umirena mudročću nekakvog starog bluzera, što se susreće sa natprirodnim bićem iz koje zna koje galaksije da zavrtla sa njim zajedno duh modernih vremena naokolo. I je li to isti onaj drevni šaman Šandorov što je par decenija pre onako nezaboravno podigao uvis stvarnost i promenio mesta nebesima i zemlji u "Boogie" Vuka Kulenovića na samom startu devedesetih? Po zdušnom trudu čitavog ansambla, koji kao da ovim uzbudljivim delom "IT!" Ivana Brkljačića ulazi u potpuno novu zbilju, izgleda da se Saša Šandorov još jednom vratio kao neprikosnoven u ovoj vrsti koncertne čari.

I potom Šostakovič (Deveta simfonijska Es-dur op.70) kao pravo žongliranje sa dimenzijama stvarnog, kroz akrobatske humoreske u slavu čudesnog i neobuzdanog stvaranja muzike od apsolutno svega dostupnog. Ta nadnaravnost atmosfere, iščašena imaginacija zanosnog daška, svog sve dijaboličnijeg izraza u jednoj pogibeljnoj zamisli o ubrzanju koja se smesta pretvori u svemirsku potresnost, konsoliduje odmah zatim svoja vrveća zvučna svojstva da ih ujedini u retko osoben stvaralački odjek. Ogroman uloženi trud u orkestru i izvrstan izbor repertoara.